

Ce este libertatea

Omul este dominat de forțe superioare, din care nu toate le înțelege. Exprimându-ne astfel am determinat domeniul libertății, un individ nefiind „liber” decât în ignoranță.

Omul constă, după cum reiese din *1 Tesaloniceni 5,23* din trup, suflet și spirit. Spiritul nu poate fi pus în lanțuri (ci, uneori, dezlocuit). În măsura în care omul este spiritul său, el este liber de forțe contrare.

Sufletul propriu îl percepem sub formă de emoție. Aceasta constă din trei energii: senzația, sentimentul și dorința. Deoarece omul a mușcat din mărul oferit de **Diavol** în Grădina Edenului, comportamentul sufletesc se află sub dominația maleficului. Trupul este guvernat de instincte. Trăirile oscilează între cei doi poli: trupul și spiritul.

Este greșit să crezi că satisfacerea pornirilor instinctuale și a impulsurilor sufletești înseamnă libertate. Societățile omenești care se conduc după aceste principii ajung la anarhie și opresiune. Libertatea picăturii este să facă parte din ocean. O găleată de apă se evaporă.

Rațiunea este manifestarea spiritului. Ea poate să cerceteze legile Universului și să se conformeze pe lungimea de undă a conștiinței. În acest proces intervine voința. Voința este hotărârea spiritului de a urma un anumit drum. Ea are rolul de a negocia acțiunile proprii cu ansamblul acțiunilor, având în vedere scopurile.

Este corpul nostru liber sau este împins de la spate?

Corpul are autonomie, dar el este conceput să fie slujitorul sufletului, iar acesta, al spiritului.

La om privire atentă, observăm că *nu* trupul percepe, ci senzația este una din energiile elementare ale sufletului. Percepția nu este o reacție chimică, ea putându-se desfășura la fel de bine și fără ajutorul corpului fizic.

Acuitatea descrescândă a acestuia ne sugerează saltul de conștiință care se petrece la moarte — moartea este o nouă naștere, iar pentru ca un copil să se nască cum trebuie, el trebuie să fi satisfăcut perioada de gestație. Avem obligația ca viața pe care am primit-o să o trăim până la capăt.

„Dar această libertate nu este bunul plac dezlănțuit și dorință încăpățanată, ci supremă necesitate”, scrie **Heidegger** în *Hölderlin și esența poeziei (Originea operei de artă)*, ed. I, p. 205).

Omul care este în afara legii este dincolo de lege, care îl și acuză, îmi scria **Lucian Iordănescu**. Prin urmare nu cel conștient este liber să facă ce vrea, ci cel inconștient. Forțele superioare care determină comportamentul omenesc, atunci când sunt conștientizate, acționează în două direcții divergente: Binele și Răul. Pentru cel ajuns aici se pune problema opțiunii: va alege drumul Binelui sau se va dedica forțelor malefice. Primul drum are ca răsplată viața veșnică, celălalt, anihilarea ca individualitate. Spre exemplu, am două pahare, din care unul este murdar și unul este curat. Pentru a-l curăța pe primul eu nu îl sparg, ci îl curăț și îl pun alături de cel curat. Prin procesul de curățare

executat împotriva voinței exprimate de pahar, care ar vrea să rămână murdar, el își pierde identitatea sa de pahar murdar, devenind din pahar murdar — pahar curat. În acest sens poate fi înțeleasă spusa lui **Hermes**, că nici o **entitate** nu poate fi pierdută.

Un **Dumnezeu** care ar asigura Iadul mării părți a creaturilor sale nu poate corespunde **Dumnezeului** revelat de Biblie. Iadul și Raiul trebuie înțelese drept stări temporare. Fundamentale sunt stările de Dinamică și Potențial.

Desigur, durerile purificării sunt arătate în cartea lui **Iov 1,8** *Domnul a zis Satanei: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău.”* Continuarea este: **Iov 3,3** *„Blestemată să fie ziua în care m-am născut și noaptea care a zis: „S-a născut un copil de parte bărbătească!”* Iar sfârșitul este: **Iov 40,4** *„Iată, eu sunt prea mic; ce să-Ți răspund? Îmi pun mâna la gură.”* — Posibilitatea de a răspunde înseamnă că **Iov** a intrat într-un dialog conștient cu **Dumnezeu**, deci a devenit un inițiat.

Care sunt reperele comportamentului unei ființe libere? Ea nu trebuie să agreneze o altă ființă. Este scris: *Nu vă lăsați înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.”* *Ce seamănă omul, aceea va și secera. (Galateni 6,7).* Aceasta este legea karmei, sau legea cauzei și efectului, a acțiunii și reacțiunii, pe care o întâlnim peste tot în natura fizică, psihică și spirituală.

Acțiunile trecute ale omului formează karma pasivă. Hotărârile și acțiunile prezente formează karma activă. Circumstanțele de care omul nu dispune constituie starea de aruncare, cum o numește **Heidegger**. Nu ne-am născut că am vrut noi. Prin urmare, noi nu suntem ai noștri.

Într-adevăr, observăm că nu avem nici un control asupra unor funcții cum ar fi digestia sau circulația, acestea fiind controlate de inconștient.

După cum inconștientul personal constituie sufletul omului, inconștientul colectiv este spiritul său. După cum ne învață filosofia mistică indiană, **Atman=Brahman**, adică **Sinele** omului este **Dumnezeu**.

Astfel putem trece dincolo de argumentul celui de-al treilea om, omul în particular fiind un exemplar al omului în sine, al lui **Archaeus** sau, dacă vrei, al **Existenței** aceasta din urmă fiind constituită din **a fi (das Sein)**, pe care tradiția filosofică îl mai numește prin conceptul rareori precizat de **Ființă**.

Spusa lui **Parmenide** „**Ființa** este și nu poate decât să fie, neființa nu este și nu poate decât să nu fie” face greșeala de a considera că în afara **Ființei** ar exista o a doua stare în care lucrurile nu sunt, în care ar fi plasat **Neantul** și care ar fi **Neantul**. Or, **Nimicul** este. Prin simpla pronunțare a acestui cuvânt am precizat ceva ca fiind **Nimicul**. Prin urmare, și **Nimicul** există, **Neființa** fiind. Consecința este că starea atotcuprinzătoare este existența, ea fiind totală, fundamentală și absolută, cuprinde totul, inclusiv pe ea însăși. Ea este generată de a fi, sau, mai lung, de proprietatea de a fi. Și această proprietate este, altfel existența ar fi generată de ceea ce nu există și nu ar mai fi fundamentală. În limbaj creștin **A Fi-ul** este **Tatăl**, iar **Existența** este **Fiul**. **Duhul Sfânt** este **Energia**, deci acea formă de existență care poate vehicula existență între starea de potențial și starea de dinamică, inclusiv pe ea însăși, fiind autopotentă. Termenul de **Dasein** care denumește omul nu semnifică altceva decât existență, o parte a mării **Existențe**, un a fi la modul conștient.

Precizări suplimentare:

De mai sus rezultă că substanța (constituția) etică a universului constă în determinismul thelesmic (grecește thelesma = voință). Orice situație este rezultat al uneia sau mai multor voințe. În acest fel ne putem imagina o sintetiză a determinismului spinozian cu ideea New Age a liberului arbitru, dar ce ne interesează e punctul de vedere al Bibliei. Hazardul, prin urmare, nu există, el nefiind altceva de lucrarea necunoscută nouă a unor acte de decizie, ale noastre sau ale altora. Despre voința liberă și acaparată am scris la <http://members.home.nl/tgeorgescu/nouaera.html>